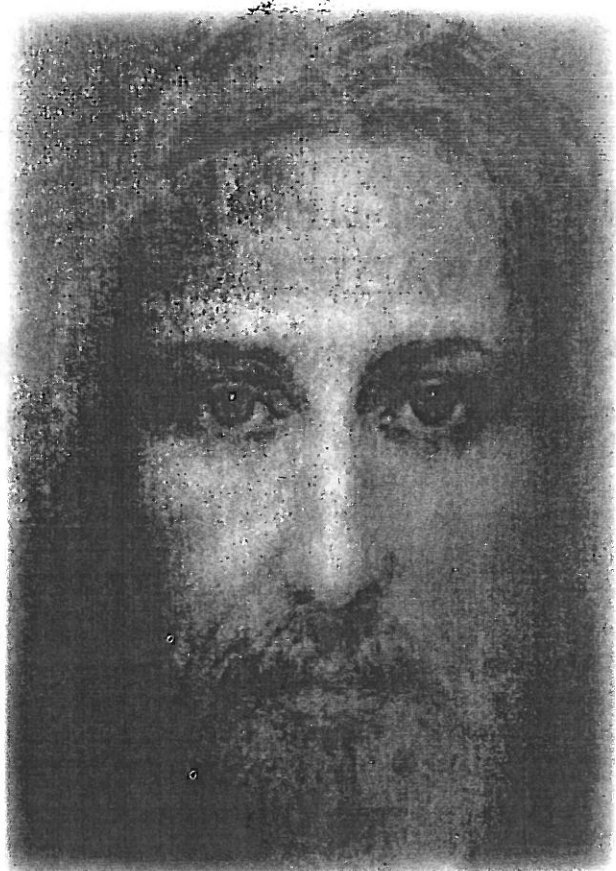

**VIAȚA ȘI NEVOINȚELE
MONAHIEI ALIPIA
(AVDEIEV, 1905 - †1988)**

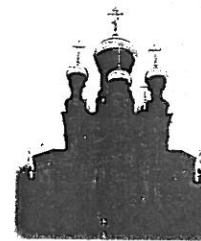

LUMINA LUI HRISTOS LUMINEAZĂ TUTUROR

**„Cât aveți Lumina, credeți în Lumină,
ca să fiți fi ai Luminii...”**
(Ioan, 12, 36).

**VIAȚA ȘI NEVOINȚELE
MONAHIEI ALIPIA
(AVDEIEV, 1905 – †1988)**

Editura „LUMINA LUI HRISTOS”

Kiev-Chișinău – 2011

Tipărită
cu binecuvântarea
Prea Fericitului
VLADIMIR
Mitropolitul Kievului și al Întregii Ucraine

cu susținerea
Sihăstriei „Acoperământul Maicii Domnului” Goloseevo
(or. Kiev, Ucraina)

Alcătuire de:
Egumena Tatiana (ALATARȚEVA)

Ediție redactată și coordonată de:
Arhimandritul Isaachie (ANDRONIC),
Starețul Sihăstriei „Acoperământul Maicii Domnului” Goloseevo

Traducere în limba română, introducere și adaptare:
Protodiacon Ioan MUNTEANU

Traducerea s-a făcut după ediția: *Краткое жизнеописание монахини Алимпии (Авдеевой, †1988)*. Сост. игум. Татяна (Алатарцева). Под ред. архим. Исаакия (Андроника). – Издание мужского монастыря „Свято-Покровская Голосеевская Пустынь”, – Киев, 2008.

Viața și nevoințele monahiei Alipia (Avdeiev, †1988). Alcăt. de egum. Tatiana (Alatarțeva). Red. și coord. de arhim. Isaachie (Andronic). Trad. în limba română, introd. și adaptare de protodiac. Ioan Munteanu. – Ed. „Lumina lui Hristos” – Kiev-Chișinău, 2011. – 32 p.

© Arhimandrit Isaachie (Andronic), 2008.

© Egumena Tatiana (Alatarțeva), 2008.

© Protodiacon Ioan Munteanu, pentru prezenta traducere, 2011.

„...LUMINĂ LUMII A FOST... ȘI ESTE...”

Calea dreptilor, adică viața și învățătura lor, după cuvântul înțeleptului Solomon, „luminează asemenea luminii”: ei sunt „înaintemergătorii noștri” și ne „luminează calea spre mântuire”. Îndeosebi aceasta se referă la sfinții Bisericii Noului Testament. Nevoitorii creștini, deși „au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri și în crăpăturile pământului”, dar ca o lumină a lumii, ca un oraș mareț, așezat pe muntele lui Dumnezeu, n-au putut să se ascundă de lume, cu atât mai mult – de credincioși. Lumina învățaturii și a nevoințelor lor, lumina întregii lor vieți cuvioase luminează înaintea noastră, a tuturor, pentru că faptele lor au fost din cele bune... și „...precum focului îi urmează de le sine luminarea, iar mirului buna mireasmă, tot așa faptelor bune le urmează în chip necesar folosul” – zice Sfântul Vasile cel Mare.

Probabil că nu vom găsi altă citire și alte cărți, care ne-ar educa în spirit creștinesc, ne-ar îndemna la fapte de jertfire de sine și dragoste, ne-ar zidi sufletele mai mult, decât cele, ce conțin mărturii despre sfinții plăcuți lui Dumnezeu. În decursul veacurilor – din vechime și până în zilele noastre – această cu adevărat sfântă citire a educat și a însușit pe creștini.

În fața Dumnevoastră, a tuturor românilor – este o nouă și până când primă încercare de a spune un cuvânt adevărat despre un om adevărat, despre un om contemporan de al nostru, ba mai mult, despre o cuvioasă nevoitoare și mărturisitoare, care acum mai bine de două decenii în urmă a trecut la Domnul. „Lumină lumii” – aceasta este chemarea unui sfânt al Bisericii lui Hristos. O adevărată lumină pentru noi, muritorii de rând, a fost monahia Alipia (Avdeiev) de la Goloseevo (1905-1988). Viața și faptele ei am încercat să le redăm pe cât a fost posibil în cartea ce s-a tradus. Exemplul ei sfânt de răbdare, dăruire, jertfire de sine și dragoste față de Dumnezeu ne-a servit drept sursă de inspirație și însușire...

Bineînțeles, că mărturiile din această carte sunt departe de a fi complete din punct de vedere aghiografic: cartea de față cuprinde în mod succint numai acele retrairi și momente, care s-au întipărit și au lăsat cea mai pronunțată urmă în mintea, inima și, în genere, în viața celor ce au cunoscut-o pe maica Alipia.

Însă, principalul ce am reușit să facem – să prezentăm și să preaslăvim numele și faptele fericitei Alipia și creștinilor dreptmăritori români de pretutindeni, să descoperim și să pornim acest râu plin de sfințenie și virtuți – pentru a fi păstrat în rugăciunile și memoria credincioșilor și, desigur, pentru a ne îngrădi de ispite și de ~~decăderea~~ decăderea morală din lume.

Unora poate li se va părea că prea cu îndrăzneală m-am exprimat, dar temeiurile unei asemenea îndrăzniri le-am desprins din mărturiile apostolice și patristice:

În *Constituțiile Apostolice* se spune: „Să-l slăvești pe cel care-ți grăiește cuvântul lui Dumnezeu, să-ți aduci aminte de el ziua și noaptea și să-l cinstești ca pe unul care-ți oferă existența bună, căci unde este învățătura lui Dumnezeu acolo e de față Dumnezeu...”¹. Și iarăși „...Dacă despre părinții după trup cuvântul sfânt spune: „Cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca să-ți fie bine...”, și: „Cine va grăi de rău pe tatăl sau pe mama lui să moară...”, cu cât mai mult nu ne va îndemna cuvântul sfânt să-i cinștim pe părinții noștri duhovnicești și să-i îndrăgim ca pe niște binefăcători și soli la Dumnezeu? Pe cei care ne-au născut din nou din apă..., pe cei care ne-au umplut de Duhul Sfânt, pe cei care ne-au hrănit prin cuvânt ca și cu lapte, pe cei care ne-au crescut în învățatură, pe cei care ne-au întărit în povățuiri... Pe aceștia să-i cinștiți cu evlavie cu tot felul de cinștiri, căci aceștia au primit de la Dumnezeu putere asupra vieții și a morții”².

Sfântul Ioan Gură de Aur lăudându-l pe mucenicul Filogonie, spune: „...Dacă cel care grăiește de rău pe tatăl sau pe mama sa să moară cu moarte...”, e evident că cine-i binecuvăntează se va bucura de viață, și dacă părinții noștri naturali trebuie să se bucure de la noi de o bunăvoință atât de mare, cu cât mai mult cei duhovnicești, mai ales când lauda lor nu-i face cu nimic mai strălucitori pe cei care o ascultă, ci ne face mai buni pe noi, care o înțelegem, o rostim și ascultăm. Căci el [sfântul], urcând la cer, nu mai are nevoie de nici unul din elogiile omenești ajungând la un sfârșit mai bun și mai fericit; noi însă, cei care petrecem încă aici și avem nevoie de multă mângâiere din toate părțile, noi suntem cei care avem lipsă de elogiile aduse aceluia, ca să ne sculăm spre un același zel. De aceea un

¹ *Constituțiile Apostolice* VII, 9; SC 326, – P. 38 // Apud: Sfântul Simeon Noul Teolog. *Viața și epoca. Scrieri IV*. Intr. și trad. diac. Ioan I. Ică jr. – Sibiu, 2006, – P. 298.

² *Constituțiile Apostolice* II, 33; SC 320, – P. 252-254 // Apud: *Ibidem*, – P. 299.

înțelept ne îndeamnă zicând: „Pomenirea dreptului cu laudă...”, nu însă ca și cum folosul cel mai mare din aceasta l-ar avea cei plecați de aici, ci cei care aduc laudele...”³.

Și înțeleptul Solomon spune: „Când dreptii domnesc, se bucură poporul” (*Pilde*, 29, 2), lucru pe care tâlcuindu-l Sfântul Vasile cel Mare în elogiul făcut mucenicului Gordie zice așa: „Noroadele se bucură cu bucurie duhovnicească la singura aducere-aminte a izbânzilor dreptilor fiind îndemnate spre zel și imitarea celor bune pe care le aud. Căci istoria celor ce au avut o conduită bună se face pentru cei ce se mântuiesc ca o lumină pe calea vieții. Căci pentru ceilalți oameni elogiile sunt alcătuite din sporirea cuvintelor, dar pentru cei drepti e de ajuns adevărul celor făptuite de ei ca să arate covârșirea virtuților lor. Astfel că atunci când povestim viețile celor ce s-au distins în evlavie, slăvim mai întâi pe Stăpânul prin robii Lui, îi lăudăm pe cei drepti prin mărturia celor care le știm și veselia noroadelor prin auzirea celor bune ale lor. Căci așa cum focului îi urmează de la sine lumina, iar mirului buna mireasmă, tot așa faptelor bune le urmează în chip necesar folosul”⁴.

Sfântul Grigorie Teologul în elogiul lui Atanasie cel Mare menționează: „Nu este cuvios, nici sigur a cinsti prin aduceri-aminte viețile celor impioși și a trece sub tăcere pe cele ale celor care s-au distins în evlavie”⁵.

Sfântul Simeon Noul Teolog în cuvântul său de apărare a icoanei lui Simeon Evlaviosul citează îndemnul Sfântului Ioan Damaschin: „Ocrotitorii întregului nostru neam omenesc, care mijlocesc la Dumnezeu pentru noi, trebuie cinșiți, ridicând biserici lui Dumnezeu în numele lor, aducând aici roadele noastre, prăznuind pomenirile lor și bucurându-ne duhovnicește în aceste zile, ca veselia celor care le adună să devină și a noastră... În psalmi, în imne și în cântări duhovnicești, în străpungerea inimii și în mila față de cei lipsiți trebuie să-i cinștim pe sfinți noi, credincioși, căci prin ei e cinstit mai mult Dumnezeu, trebuie să le ridicăm stâlpi și icoane însuflețite ale lor prin imitarea virtuților lor”⁶.

Nădăjduim că, oricine dorește să se mântuiască și caută cu adevărat calea Domnului, întotdeauna va găsi în viața monahiei Alipia hrană din

³ *Constituțiile Apostolice* VII, 9; SC 326, – P. 38 // Apud: Sfântul Simeon Noul Teolog. *Viața și epoca. Scrieri IV*... – P. 298.

⁴ *Constituțiile Apostolice* II, 33; SC 320, – P. 252-254 // Apud: *Ibidem*, – P. 299.

⁵ Sf. Ioan Hrisostom. *Cuvânt la mucenicul Filogonie*; PG 48, 747-749 // Apud: *Ibidem*.

⁶ Sf. Vasile cel Mare. *Cuvânt la mucenicul Gordie*; PG 31, 492AB // Apud: *Ibidem*, – P. 300.

belșug pentru suflet. Se cere numai râvnă și dorință de a citi aceste mărturii și de a săvârși pomenirea maicii, iar făcând aceasta, nu poți să nu te miri și să nu cinstești mărirea lui Dumnezeu. Toți oamenii, de orice demnitate și stare, vor găsi în viața micii Alipia destule exemple pentru ei: Conducătorii de la putere – pe aleasa lui Dumnezeu, care a povățuit pe alții cu milă și dreptate, a apărât Biserica lui Hristos; păstorii Bisericii lui Hristos – pe o mare învățătoare, care s-a nevoit pentru credință, iar acum se veselește cu Marele Arhipăstor; cei care și-au ales viața pustnicească – pe postitoarea, rugătoare și cuvioasă, care prin osteneală a moștenit Împărăția Cerurilor și care acum se bucură de mângâierea ei; căpeteniile oștirilor și ostașii – pe nevoitoarea, care a slujit Împăratului Ceresc și, care purtând biruință asupra patimilor trupești, a învins și pe vrăjmașul cel nevăzut, iar acum triumfează cu Începătorul nevoițelor Hristos; judecătorii și guvernatorii – pe ceea ce a iubit dreptatea și n-a căutat la plata și fața oamenilor, ci a miluit deopotrivă pe sărman și pe orfan; negustorii – pe ceea ce n-a dorit venitul și câștigul urât, ci prin dobândire cinstită și curată a dobândit Împărăția Cerurilor; oamenii simpli – pe cea asemenea lor, cu sufletul și mâinile curate, care și-a petrecut viața în muncă nevinovată și în virtuți creștinești și a ajuns acolo, unde mulți cu toată slava și strălucirea lor nu pot ajunge...

Acum, când fericita maică nu mai este printre pământeni, am reușit să înțeleg – că ea a fost o mamă duhovnicească plină de har, milă și bunătate, deși părea stranie înaintea tuturor, ea se dăruia întru totul anume oamenilor... De aici m-am convins încă o dată de adevărul simplu și veșnic: oamenii lui Dumnezeu sunt chemați de a fi oameni simpli – cu sufletul și mâinile curate, care-și petrec viața în muncă nevinovată și în virtuți creștinești și numai așa ajung să fie *prieteni și casnici* ai lui Dumnezeu...

Amintindu-ne de monahia Alipia, ne gândim și la noi și încercăm să comparăm viața ei cu a noastră, cu a oamenilor timpului nostru... Și e imposibil să nu vezi cât de mult am rămas în urmă de evlavioasa noastră maică. Multe din îndrumările, virtuțile și nevoițele ei, ale acelei care mai ieri a fost printre noi, astăzi au devenit pentru mulți doar un trecut, despre care povestim uneori cu așa un entuziasm unii altora, dar în afara realității, în afara pildei demne de a-i urma exemplul.

După cum cerul de pământ, așa se deosebesc căile noastre de căile sfinților, gândurile noastre de gândurile lor, simțurile noastre de simțurile lor, năzuințele noastre de năzuințele lor. Conștientizând aceasta, recunoaștem

că și epoca noastră se deosebește simțitor de cele precedente, dar cu toate acestea, trebuie să recunoaștem și să ne conducem de ceea ce a rămas neschimbător: și douăzeci de secole în urmă și în prezent cerul se deschide prin Cruce, și sfințenia, desăvârșirea se atinge prin suferințe și pătimiri, care sunt trimise fiecăruia în măsura lui.

Să-L rugăm, deci pe Milostivul Dumnezeu, ca El, prin rugăciunile monahiei Alipia și ale tuturor sfinților să ne dea nouă, copiilor Săi neputincioși, putere de a rezista în ispitele și necazurile ce vin asupra noastră...

E păcat, mare păcat, s-o dăm uitării pe o asemenea nevoitoare a lui Hristos... la care au alergat după ajutor oameni din toate colțurile lumii, inclusiv și din spațiul românesc...

Aceste rânduri nu sunt nimic altceva decât un cuvânt de recunoștință monahiei Alipia, care *a fost și este o sursă de lumină* și în viața multor creștini din România, Republica Moldova, etc., de aceea, în aceste zile, când maica Alipia a devenit mijlocitoare cerească pentru noi înaintea lui Dumnezeu, săvârșind pomenirea trecerii ei la Domnul, vreau să zicem:

„...Fericită maică Alipia, în ziua trecerii tale la Domnul îți aducem această puțină recunoștință, și nu din mândrie ori slavă deșartă am îndrăznit s-o facem, ci din dragostea, pe care de la tine am învățat-o...”

În ziua pomenirii trecerii la Domnul

a monahiei Alipia (Avdeiev, 3 / 16 martie 1905 – 17 / 30 octombrie 1988)

17 / 30 octombrie 2010

Protodiacon Ioan MUNTEANU

VIAȚA ȘI NEVOINȚELE MONAHIEI ALIPIA (AVDEIEV, 1905 – †1988)

Marea nevoitoare a secolului XX, neîncetat cinstită și la nesfârșit iubită de popor, întru tot lăudată maică din Sihăstria *Goloseevo* – monahia Alipia – s-a născut la 3 / 16 martie 1905 în satul Vășelei, județul Gorodișcensk, în gubernia Penza în evlavioasa familie patriarhală a lui Tihon și Vasa (Vassa) Avdeiev din provincia Mordovia. Viitoarea călugăriță a fost botezată cu numele Agafia în cinstea Sfintei Mucenițe Agafia. Dintr-un profund sentiment de dragoste pioasă față de ocrotitoarea sa cerească, maica toată viața a purtat pe spate icoana sfintei Agafia și practic niciodată nu s-a despărțit de ea.

Părinții ei erau enoriași râvnitori ai bisericii *Sfinților Apostoli Petru și Pavel* din satul Vășelei. Tatăl fericitei – Tihon Avdeiev – a fost un mare postitor: în post el mânca doar pesmeți și bea fiertură din paie uscate de orz, iar mama ei – Vassa – era o femeie foarte simplă și compătimitoare, neiubitoare de averi și smerită: ea iubea să facă milostenie și să împartă cadouri cu mâinile fiicei sale. Aceste virtuți le-a moștenit și fericita maică: până la sfârșitul vieții sale a păzit un post strict și a alinat suferința celor împovărați de diferite necazuri și neputințe; a încurajat și a întărit în credință, a vindecat, și a ajutat pe toți în toate nevoile duhovnicești și lumești. Și-a iubit părinții cu o dragoste fierbinte, recunoscătoare: s-a rugat toată viața pentru ei și fiilor săi duhovnicești le-a cerut să-i pomenească întotdeauna pe robii lui Dumnezeu Tihon și Vasa, precum și pe Pavel, Efimia, Serghie și Domna (bunicii săi).

Fiind aleasa lui Dumnezeu, darurile duhovnicești ale fericitei maici s-au descoperit și s-au arătat foarte devreme. Părinții Agafiei iubeau foarte mult să se roage nu numai acasă, dar și în locașul lui Dumnezeu. Ei adesea lăsau fetița singură în casă și mergeau la slujbă, obișnuind-o astfel din copilărie cu singurătatea. Copilul ascultător nicidecum nu se simțea apăsător de singurătate, găsindu-și deja de pe atunci mângâierea și alinarea în rugăciuni. În afară de aceasta, copila urmărea cu atenție pe cei ce mergeau la biserică. Vederii sale duhovnicești curate i-a fost descoperit: cine intră în biserică ca să se roage, și cine vine în casa lui Dumnezeu ca la piață.

Nu se știe unde maica și-a făcut studiile: la gimnaziu sau la o școală primară, posibil chiar și la o școală duminicală parohială. *Cartea de rugăciuni și Psaltirea* le citea în limba slavă. Încă de pe când era foarte tânără, dacă pleca la cineva în ospetie, nu lua parte la discuții, ci deschidea *Psaltirea* și se așeza într-u colțișor retras.

Revoluția din octombrie din 1917 a distrus fără milă și viața ei: un detașament de represalii al Armatei Roșii a dat buzna în casa familiei Avdeiev și a ucis pe stăpânii casei. Agafia a rămas în viață ca prin minune: în acel moment ea se afla la vecini. Întorcându-se acasă, fata a găsit trupurile împușcate ale părinților săi. Necătând la marea durere, Agafia n-a căzut pradă sentimentelor și a citit *Psaltirea* asupra părinților uciși. Rămânând copil orfan, ea a fost găzduită de o rudă, dar în curând soldații Primei Armate de Cavalerie a lui S. M. Budionnâi au luat-o cu ei. Cu toate acestea Domnul a salvat viața alesei Lui: Budionnâi a fost profund mișcat de lacrimile fetei și el a poruncit să-i dea drumul.

Moartea tragică a părinților și încercările ulterioare au produs în sufletul Agafiei o cotitură definitivă: ea și-a luat crucea sa și a urmat pe Hristos, fiind gata de a suferi pentru El totul, chiar și moartea mucenicească. Fiind o ființă nevorbăreață din fire, ea a devenit cu totul tăcută și retrasă complet în rugăciune. Și întrucât era temătoare de Dumnezei încă din copilărie, Agafia a început să frecventeze regulat casa Domnului (îndeosebi iubea să se roage în biserica *Sfintelor Femei-Mironosițe* din Penza). În calitate de un pribeag pelerin ea a vizitat mai multe mănăstiri sfinte, care, la începutul anilor 1920 prin minune au fost păzite de valul devastator. Agafia trăia din ce-i dădea Dumnezeu, petrecea noaptea sub cerul liber, deseori se angaja în calitate de lucrător cu ziua, pentru a avea o bucată de pâine și un acope-riș deasupra capului.

Încercările crude n-au înăsprit inima ei plină de bunătațe și milă, ci au făcut-o și mai milostivă. Durerea omenească fără margini a determinat-o se roage întotdeauna pentru cei în suferințe și nefericiți și să-i ajute cu tot ce e posibil. Viața de pribegie a învățat-o să fie recunoscătoare lui Dumnezeu și oamenilor pentru tot binele, cât de mic și neînsemnat n-ar fi fost el: pentru o zi trăită, pentru o noapte liniștită, pentru un pahar de apă, pentru fărâmiturile de la masa cuiva, pentru un cuvânt bun și o privire prietenoasă. Acest dar al iubirii recunoscătoare maica Alipia l-a purtat pe tot parcursul vieții sale și l-a înmulțit de nenumărate ori. Devenind mai târziu

deja cunoscută drept o maică văzătoare cu duhul, ea știa să mulțumească oamenii chiar și pentru un gând bun despre ea.

Perioada grelelor încercări și represiuni asupra Bisericii au contribuit la înflorirea și propășirea vieții duhovnicești. În timpul pribegiei Agafia a întâlnit oameni de o înaltă spiritualitate: monahi și mireni și astfel ea însăși s-a întărit duhovnicește.

Represiunile masive împotriva credincioșilor din 1930 n-au ocolit-o nici pe ea. Maica a fost arestată și închisă. Ea niciodată n-a spus exact unde anume și în ce condiții a s-a aflat. Locul său de detenție ea îl numea alegoric „Odesa” și zicea că acesta era un loc retras, în munți, pe țărmul mării. Mărturisitoarea a îndurat toate ororile închisorilor: interogatoriile josnice și interminabile, însoțite de tortură și abuz, așteptarea chinuitoare a morții, care era mai groaznică decât orice altă tortură. Dar și aceste ispite și încercări, care au „frânt” mulți oameni, pentru ea au fost ca o văpaie de foc curățitor. Suferind ea însăși, maica Alipia alina mereu pe confrății săi de detenție, se ruga pentru ei și-i îngrijea, ușurându-le, pe cât era posibil, chinurile lor. Ea a izbutit să expedieze și scrisori oamenilor oarecum liberi, adică celor de dincolo de grățile închisorilor și a sârmei ghimpate a lagărelor, chemându-i să creadă în Dumnezeu și să nu se lepede de El.

După aceasta Agafia a fost transferată în celula condamnaților la moarte. Când în ea rămăseră doar trei deținuți: un preot, fiul acestuia și ea, părintele a săvârșit o panihidă pentru ei, după care a zis, că maica va supraviețui. Așa și s-a întâmplat: mărturisitoarea lui Hristos a ieșit în chip minunat din închisoare, datorită mijlocirii Apostolului Petru. Tot restul vieții maica n-a încetat să-i mulțumească pentru eliberarea sa, îl considera ocrotitorul său ceresc, iar în biserică locul ei fost întotdeauna lângă icoana Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

După eliberarea minunată maica a mers în decurs de 11 zile pe țărmul stâncos până la cea mai apropiată localitate. În a 12-a zi, mergând mai mult timp pe o cărare prin tufe de viță-de-vie, ea a ieșit la marginea unei oarecare localități muntoase. Această cale anevoioasă a lăsat o mulțime de cicatrici pe palmele ei.

Începuse din nou viața de pribeg, care devenise mai complicată din cauza că maica nu avea acte și, desigur, nici viză de reședință, ceea ce în perioada sovietică atrăgea după sine sancțiuni penale. Însă Domnul a păzit-o pe aleasa Lui.

Dar și maica se străduia să nu le dea niciodată prilej și pretext autorităților pentru a fi urmărită. Nevoitoarea era întotdeauna retrasă, liniștită și neobservată, pașnică și smerită, nu se revolta de nimic și nici nu condamna pe nimeni. Nimeni nu știa de nevoințele și rugăciunile ei, dar cei din jur vedeau că ea niciodată nu lenevea, nu se îndepărta de nici o muncă fizică, cât de grea n-ar fi fost și lucra îngrijit și conștiincios. Dacă reușea să-și găsească undeva vreun adăpost sau doar un loc pentru a înnopta, ea se străduia să nu-i împovăreze cu nimic pe proprietari, peste tot menținea curățenia și ordinea, chiar și în condițiile cele mai sărace. Maica Alipia era o femeie curată, îngrijită și ordonată și mai era și foarte tăcută.

Probabil că anume din acest timp maica a și început nevoința nebuniei pentru Hristos. Cu cei din jur vorbea într-o limbă incorectă, într-un fel „stricată”, invariabil vorbind despre sine și despre persoanele de sex feminin la genul masculin. În timpul discuției trecea pe neașteptate de la limba rusă la cea mordvină și invers.

În anii celui de al II-lea Război Mondial din 1941-1945, maica a căzut prizonier la fasciști și a petrecut un timp într-un lagăr de concentrare, îndurând noi umilințe și suferințe. Dar ea a reușit să fugă și din captivitate. Începuseră iarăși peregrinările, care erau agravate de război. O parte a țării fusese ocupată, o altă parte suferea de pe urma operațiilor militare. Astfel maica, care pribegea singuratică putea fi considerată de ai săi drept un spion al nemților, iar de nemți – drept partizană... De aceea maica s-a stabilit pentru un timp în satul Kapitanovka, regiunea Kiev, unde a fost găzduită de către o familie cu mulți copii.

Tot mai frecvent Domnul se descoperea maicii prin semnele Sale minunate și revelații, învrednicind-o cu darul facerii de minuni.

În timpul războiului, în Cernigov au fost readuse moaștele Sfântului Ierarh Teodosie al Cernigovului, care au fost scoase din oraș în timpul persecuțiilor asupra Bisericii. Aflând despre aceasta, maica a mers pe jos la Cernigov pentru a se închina la moaștele Sfântului Teodosie. Noaptea o petrecea sub cerul liber, în sate nu se oprea. Închinându-se la moaștele făcătorului de minuni din Cernigov, maica s-a rugat să rămână la epitropul bisericii. Acesta a refuzat-o grosolan și a plecat, iar maica l-a urmat. La poarta casei epitropul a fost întâmpinat de soția sa în lacrimi, care i-a spus că fiica lor s-a intoxicat cu oxid de carbon. Tatăl se repezi în casă. Se ceru să intre și maica. I-au permis. Maica s-a urcat pe sobă, a luat un vas cu apă

sfințită, pe care ea o numea „vie”, și a stropit cu ea capul, fruntea și gura fetei, după care a turnat puțină apă în gură. Copila și-a revenit, iar maica pe neobservate a plecat.

S-au păstrat până în zilele noastre mărturii despre o altă minune, pe care maica Alipia a săvârșit-o în Belarusi în perioada postbelică. Ea a salvat de foamete și de o absolută sărăcie o familie, care întrebuițaseră toate mijloacele și forțele pentru a hrăni un porc ca mai apoi să-l vândă. Dar când animalul a fost adus la piață, s-a dovedit că aceasta era gata-gata să piară. Maica, auzind țipete și suspine, s-a apropiat de stăpânii nefericiți și, rugându-se lăuntric lui Dumnezeu, a dat porcului puțin catran. Animalul și-a revenit, iar maica s-a grăbit să plece. Fiind totuși ajunsă din urmă și întrebată ce a dat ea porcului, maica a răspuns liniștită că ei au confundat-o cu altcineva, că adevăratul Doctor deja a plecat. Ulterior maica a vindecat oamenii cu unguent preparat de ea însăși, în componența căruia nu intrau nici un fel de medicamente, ci toată puterea vindecătoare se afla numai în marea putere a rugăciunilor maicii.

S-au păstrat mărturii și despre viața fericitei Alipia în perioada pribegiei ei. Într-o zi ea s-a rugat să rămână peste noapte într-o casă din sat, proprietarii căreia erau iubitori de străini. Stăpâna casei, fiind o femeie temătoare de Dumnezeu, a primit-o cu bucurie, a hrănit-o și i-a pregătit un pat comod pentru a se odihni. Maica Alipia a plăcut și fiicei mai mici a acestei stăpâne primitoare și fetița a rugat-o pe mama sa să-i aștearnă să doarmă alături de oaspete. În curând fetița a căzut într-un somn adânc, iar maica nici nu s-a mai culcat pe pat: toată noaptea ea a stat în genunchi, rugându-se înaintea icoanelor.

În timpul celui de al II-lea Război Mondial a fost redeschisă Lavra Kievo-Pecerska, care a fost închisă și devastată de bolșevicii atești în anii 1920. Starețul mănăstirii – arhimandritul Cronid – a devenit părintele duhovnicesc al maicii. El a și tuns-o în călugărie cu numele de *Alipia* – în cinstea cuviosului Alipie, iconograful de la Kievo-Pecerska, și a binecuvântat-o la o nouă nevoie – stălpnicia. Locul pentru nevoie a fost ales unul neobișnuit – în scorbura unui tei gigantic, care crescuse lângă fântâna cuviosului Teodosie de la Kievo-Pecerska (din păcate, copacul nu s-a păstrat până în zilele noastre). În scorbura se putea sta numai încovoiat (îndoit pe jumătate).

Arhimandritul Cronid era foarte strict cu monahia Alipia. După ce se sfârșea slujba din biserică el îi aducea pesmeți și-i zicea:

– Ei ce, te-ai încălzit? Mănâncă și du-te, mântuiește-te.

Maica Alipia mergea ascultătoare la copacul mare și se urca în scorbura, unde petrecea toate nopțile în rugăciune. Aceasta era o nevoie foarte aspră chiar și pe timp frumos, iar pe timp ploios și rece – cu atât mai mult. Iarna, când cădea zăpadă multă, încât maica nu mai putea să iasă din scorbura, părintele Cronid venea el însuși la ea, aducându-i în mantie pesmeți și striga:

– Tu n-ai înghețat?

Încredințându-se că maica e vie, el îi spunea întotdeauna „*Mântuiește-te!*” și pleca. În timpul nopții pe lângă scorbura hoinăreau câini flămânzi. Gerul aspru străpungea până la oase trupul încovoiat al nevoitoarei. Și în astfel de nopți numai rugăciunea lui Iisus neîncetată o îmbărbăta, o încălzea și o întărea, întreținându-i viața

La acea vreme maica începuse deja a fi cinstită ca o nevoie și rugătoare. Potrivit amintirilor contemporanilor ei, deși semăna cu pelerinii din perioada postbelică, totuși ea se deosebea de ei prin îngrijire și punctualitate, stăpânire de sine și atenție, bunăvoință și conștiinciozitate. De multe ori era agresată și neînțeleasă, dar ea nu se supăra și nici nu ofensa pe nimeni. Oamenii, care au întâlnit-o pe maica Alipia în acei ani, erau uimiți de privirea ei profundă, curată, mângâietoare, iubitoare... După ochii ei era dificil de a determina câți ani are maica: uneori părea o adolescentă, iar uneori – o femeie în vârstă, mai ales după nopțile nedormite de iarnă, petrecute în scorbura.

Maica Alipia a săvârșit nevoiea stălpniciei în decurs de trei ani, până în 1954, când a trecut la Domnul părintele Cronid. După el, părinte duhovnicesc al maicii a fost bătrânul schimonah Damian. Maica dormea în blocul de chilii al fraților mănăstirii, sub scară, iar dacă era foarte frig, duhovnicul a binecuvântat-o să petreacă noaptea sub ușa starețului Andrei, unde era mai cald. Și aceasta nu era întâmplător: ușa chiliei părintelui Andrei nu se închidea niciodată, în adevăratul sens al cuvântului, pentru că la el veneau foarte mulți vizitatori. Starețul vindeca pe cei bolnavi, ajuta pe cei săraci, îi hrănea pe cei flămânzi de la trapeza Lavrei. Întreaga viață a părintelui Andrei a trecut între oameni. La pragul chiliei lui și a trimis-o schimonahul Damian pe fiica orfană a părintelui Cronid. Ultimii ani din viața monahiei Alipia vor trece de asemenea între oameni și ușa căsuței-chiliei ei va fi deschisă pentru toți.

În Lavra Kievo-Pecerska maica Alipia s-a nevoit aproape 15 ani. Fiind întotdeauna ascultătoare de voia lui Dumnezeu, ea niciodată n-a făcut nimic de capul ei, samavolnic, ci întotdeauna prin părinții săi duhovnicești a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu și a păzit voia Lui cea sfântă.

În 1961, autoritățile iarăși au închis sfânta mănăstire, sub pretextul că necesită o reparație. Viețuitorii Lavrei au fost nevoiți să o părăsească pe mult timp. Aceleași încercări le-a îndurat și monahia Alipia.

Maica a suportat cu greu închiderea Lavrei Kievo-Pecerska. Întotdeauna aproape neobservată și liniștită, în aceste zile ea a atras atenția prin căderea în genunchi pe stradă, vărsa lacrimi și înălța mâinile spre cer, strigând ceva nedeslușit în limba mordvină.

Iarăși începuse multpătimitoarea ei viață de pribegie. Cât de greu nu i-ar fi fost în anii trăiți în Lavra Kievo-Pecerska, dar ei totuși au fost petrecuți în sfânta mănăstire, într-un singur loc. Iar acum – iarăși peregrinările prin lume, fără acte, fără viză de reședință, fără bani, fără nimic... Și dacă în epoca lui Stalin asemenea oameni erau amenințați cu închisoarea, atunci în anii 1960 de cele mai dese ori – cu spitalul de psihiatrie, unde autoritățile trimiteau pe credincioși „ca să se trateze”.

Însă anii de calvar au întărit atât de mult duhul fericitei Alipia, credința și devotamentul ei față de voia lui Dumnezeu, încât ea a primit totul cu smerenie ca din mâna Domnului. Maica niciodată nu a căutat ajutor și protecție de la oameni, ea a căutat ajutor și apărare numai de la Dumnezeu. Credința și îndrăzneala ei erau atât de puternice, încât cei care au auzit cu cât simplitate de copil se adresa ea către Dumnezeu cu cuvântul „Tată!” și au văzut cum îndată erau auzite rugăciunile ei, nu mai aveau nici o îndoială, că pentru ea Dumnezeu mai înainte de toate este Tată – apropiat, iubitor, grijuliu.

După închiderea Lavrei maica Alipia a locuit ba la unii, ba la alții, petrecând nopțile în subsoluri și în încăperi neadaptate pentru traiul oamenilor. Deși mai corect spus – în aceste încăperi ea venea doar noaptea, deoarece ziua ea se ruga în biserică sau în pădure și muncea: vopsea, tențuia, muruia cu lut, repara căsuțe vechi țărănești. Dar și noaptea fericita maică nu se odihnea: sau se ruga, sau se lupta cu demonii, izgonindu-i din acele case, unde ea își găsi un adăpost temporar.

Cu timpul maica a închiriat o odaie într-o casă particulară de pe strada Goloseevo din Kiev și începuse a primi oameni, care veneau la ea ca la o

stareță plină de harul lui Dumnezeu după sfaturi, după ajutor și vindecări și cu rugăminți de a se ruga pentru ei. Sosise timpul slujirii ei deschise tuturor oamenilor. La ea veneau și în biserică *Sfintei Înălțări* de la Demievka (cartier al or. Kiev), unde ea devenise enoriașă după închiderea Lavrei. Aceasta a fost una dintre puținele biserici din Kiev, care n-a fost închisă în perioada sovietică. Cu binecuvântarea parohului bisericii – protoiereul Alexei Iliușenko (ulterior – arhiepiscopul Variaam) maica Alipia asculta după slujbă numeroasele cereri ale enoriașilor și pelerinilor.

Monahia Alipia iubea foarte mult această biserică și pe slujitorii ei. Părintelui Alexei maica i-a prezis că va primi monahismul, înmânându-i înainte de tundere metaniile călugărești. Prin rugăciunile și mijlocirea ei biserică de la Demievka n-a fost închisă și distrusă, dar căsuța, în care locuia maica, s-a prăbușit și ea iarăși s-a pomenit în drum.

În cele din urmă, cu străduința unei femei credincioase, pentru maica Alipia a fost găsită o nouă locuință – o căsuță pe strada Zatevahina. Aici, într-o o mică odaie, care avea intrare separată, maica a și trăit ultimii nouă ani din viața sa ascetică – din 1979 până în 1988.

Aceasta era o casă mănăstirească, care până la revoluție a aparținut schitului Lavrei Kievo-Pecerska – Sihăstriei „*Acoperământul Maicii Domnului*” Goloseevo. Sihăstria a fost întemeiată în anul 1631 în inima pădurii de la Goloseevo de către Sfântul Ierarh Petru Movilă (†1647), mitropolitul Kievului și a cunoscut o înflorire duhovnicească în secolul al XIX-lea, pe timpul Sfântului Ierarh Filaret (Amfiteatrov, †1857). Sihăstria a fost preaslăvită de mulți nevoitori – cunoscuți și necunoscuți. Înainte de revoluție ea a fost și reședința de vară a mitropoliților Kievului, precum și loc de retragere în singurătate a nevoitorilor kieveni din secolele XIX-XX.

Dar mai presus de toate Sihăstria a fost venerată ca loc de nevoiță și de odihnă a marilor părinți-duhovnici: Cuviosul Partenie din Kiev (Krasnopevțev, †1855) și Alexei de la Goloseevo (Șepelev, †1917), precum și a fericitorilor Teofil și Paisie, nebunii întru Hristos din Kiev, care un timp oarecare s-au nevoit în ea. Sfântul Ierarh Filaret a numit Sihăstria *Goloseevo – Athosul Rus (Русский Афон)*, iar Cuviosul Partenie spunea că în ea sălășluiește *duhul Cuvioșilor noștri Părinți de la Kievo-Pecerska*.

În perioada sovietică, Sihăstria a fost închisă și distrusă; în anii 1930 biserică de o minunată frumusețe în cinstea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „*Izvor de Viață Purtător*” (*Животворный Источник*) a

fost aruncată în aer, iar cea a *Acoperământului Maicii Domnului* a fost demolată. O anumită perioadă de timp pe teritoriul Sihăstriei au fost culthoul (культхоз), stațiunea agricolă (аргобаза), o școală, o tabără turistică pentru copii, în chiliile călugărilor au trăit oameni mireni...

La sfârșitul anilor 1970 localnicii au fost mutați în case confortabile și apartamente și Sihăstria *Goloseevo*, s-a prefăcut într-un loc pustiu, mai drept zis – într-o paragină. Cu toate acestea, credincioșii totuși n-au uitat-o. În fiecare an pe 30 martie, de Ziua Îngerului Cuviosului Alexei de la *Goloseevo*, la mormântul lui veneau în *Goloseevo* preoți, monahi și mireni. Se săvârșeau panihizi, se organizau trapeze de pomenire (praznice) și, necătând la teama credincioșilor, în această zi nu venea nimeni să-i persecute. Părintele Alexei era atât de cinstit în popor, încât de la moartea sa în 1917 și până în ziua de astăzi la mormântul lui întotdeauna luminează candela și pe orice timp la el vin oameni. În anii 1990 întemeietorii Sihăstriei *Goloseevo* și sihaștrii care s-au nevoit în ea au fost preaslăviți în rândul sfinților cinstiți local.

Când monahia Alipia s-a așezat cu traiul pe teritoriul Sihăstriei, aceasta avea o înfățișare foarte jalnică: ruine pe un loc pustiu, printre care cel mai bine s-au păstrat pereții fostei case mitropolitane. Dar vederii duhovnicești a maicii Alipia i-a fost descoperit, că sfânta mănăstire se va renaște.

Odată, trecând pe teritoriul Sihăstriei ruinate cu maicile și surorile mănăstirii *Florovsk*, fericita a zis:

– Fetelor, priviți: aici încă va fi mănăstire și slujbă.

Călugărițele s-au gândit: „Cum? Aici va fi?.. În aceste ruine?”

Dar timpul a dovedit adevărul prezis de monahia de la *Goloseevo*. În 1993, după cinci ani de la moartea maicii, Sihăstria s-a renăscut ca schit al Lavrei Kievo-Pecerska și aici au venit primii viețuitori – arhimandritul Isaachie cu câțiva ascultători. Peste trei ani, în 1996, cu binecuvântarea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ucrainene schitul a devenit mănăstire de bărbați de sine stătătoare – „Sihăstria *Acoperământul Maicii Domnului Goloseevo*” („Свято-Покровская Голосеевская Пустынь”).

Toți cei care veneau la maica în *Goloseevo*, ea întotdeauna îi trimitea la mormântul Cuviosului Alexei de la *Goloseevo*, care pe atunci încă nu era canonizat.

– Mergi și te închină, – spunea maica, – acolo slujește un preot.

Cei care veneau permanent la maica, făceau aceasta și fără ca ea să le amintească, pentru că ea putea să nu-l primească pe omul, care nu se închinase la mormântul starețului de la *Goloseevo*. Fără îndoială, ea însăși s-a rugat de nenumărate ori la mormântul sfânt. Potrivit martorilor oculari, în acei ani la mormântul Cuviosului Alexei întotdeauna licărea o candelă și ardeau lumânări, chiar dacă cădea multă zăpadă și drumul spre mănăstire încă nu era curățat. Dar cine nu știe despre faptul, că maica Alipia iubea foarte mult să aprindă lumânări în biserică, pentru aceasta ea cheltuia toată milostenia pe care o primea de la oameni.

Chilia maicii Alipia se afla pe teritoriul Sihăstriei pustiite, în mijlocul pădurii, pe o coastă de deal într-o văgăună adâncă. Un loc mai bun pentru monahul-isihast nici nu se putea găsi. Întreaga pădure de la *Goloseevo* a fost sfințită cu rugăciunile cuvioșilor și ale călugărilor nevoitori. Întemeietorul schitului – Sfântul Ierarh Petru (Movilă) – se ruga aici noaptea în genunchi, întărindu-se duhovnicește. Sfântul Ierarh Filaret (Amfiteatrov) venea la *Goloseevo* primăvara și vara și în decurs de 17 ani împreună cu părintele său duhovnicesc – Cuviosul Partenie – se plimba mereu prin pădure, rostind pe de rost *Psaltirea*. Starețul Partenie în fiecare zi săvârșea asemenea „plimbări” prin pădure și în deplină singurătate, rostind pe de rost toți Psalmii, săvârșea de două ori *Pravila Născătoarei de Dumnezeu* (300 de rugăciuni „*Născătoare de Dumnezeu, bucură-te...*”), precum și *Rugăciunea lui Iisus*. Fericitul Teofil de la *Kitaevo*, care de două ori s-a nevoit în Sihăstria *Goloseevo*, a fugit în pădure de numeroșii săi admiratori, s-a ascuns în scorbura unui mare stejar și se ruga acolo în taină. „Plimbări” prin pădure, însoțite de rugăciune au săvârșit și Fericitul Paisie, care a fost în *Goloseevo* citețul pravilei schimnicești pentru Sfântul Ierarh Filaret (în schimă – Teodosie), și Cuviosul Alexei, un stareț cu adevărat nebun întru Hristos, care a călăuzit duhovnicește sute de oameni din cele mai diverse stări și categorii, și care practic niciodată n-a închis ușa simplei sale chilii în fața nimănui.

Maica Alipia a continuat lucrarea duhovnicească a părinților sihaștri de la *Goloseevo*. La fel ca și mitropoliții Petru și Filaret, ea se ruga și ziua și noaptea, și în chilie, și în pădure, și asemenea fericitilor Paisie și Teofil, ea a strălucit în nevoița nebuniei întru Hristos, acoperind cu ea ostenele sale pustnicești.

Maica era îmbrăcată în haine de culoare neagră, iar pe cap purta o căciulă de blană pentru copii. Fragilă și uscățivă, ea părea a fi gârbovă, pentru

că purta pe umeri sau pe spate icoana muceniței Agafia și un sac nu prea mare cu nisip (un fel de lanțuri, verigi ascetice), iar la gât – o mulțime de chei de fier (numărul lor corespundea cu numărul fiilor și al fiicelor sale duhovnicești). Dacă primea un nou om pentru a-l călăuzi duhovnicește, maica atârna la gât și o nouă cheie.

Limbajul ei, de asemenea, era mai puțin obișnuit: pentru ea nu exista genul feminin, ea vorbea despre totul doar la genul masculin, inclusiv și despre sine însăși și despre persoanele de sex feminin. Mulți vedeau în aceasta o manifestare a nebuniei întru Hristos. Dar poate fi și o altă cauză: aproape un sfert de veac maica Alipia s-a nevoit în mănăstiri de bărbați – în Lavra Kievo-Pecerska și în Sihăstria *Goloseevo* ruinată, aflându-se sub îndrumarea duhovnicească a stareților și urmând calea nevoițelor cuvioșilor. Iar Sfântul Ierarh Ignatie (Briancianinov) a spus, că dacă femeia neputincioasă se nevoiește din dragoste pentru Hristos, atunci și ea este „fericit bărbatul”, după cuvintele psalmistului. De asemenea, este posibil ca maica să fi atins o astfel de stare duhovnicească, când încetezi de a mai face vreo distincție între sexul masculin și cel feminin, când în fiecare om vezi „o făptură nouă în Hristos” un nou Adam, un chip viu al lui Dumnezeu. Și atunci și despre sine și despre fiecare vei vorbi la genul masculin – „el”.

Maica Alipia își petrecea zilele în rugăciuni și osteneli. Dimineața ea putea fi găsită în biserica de la Demievka, unde se ruga întotdeauna la icoana Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Dacă cineva se adresa ei în timpul slujbei, maica îndată se ruga pentru ajutor și, primind înștiințare de la Dumnezeu, le spunea cu bucurie despre mila lui Dumnezeu revărsată asupra oamenilor.

După ce se sfârșea slujba, tot acolo, în biserică, maica asculta pe mulți vizitatori și, rugându-se în sine, le prevestea hotărârea diferitor probleme sau se ruga pentru ajutor și vindecare. Întorcându-se în chilie, necătând la vârsta înaintată, maica Alipia trebuia prin mica sa gospodărie, continuând să primească vizitatori. Ea iubea să îngrijească de găinușele sale, să lucreze în grădină, să gătească pentru fiii săi duhovnicești și pentru oaspeți.

Pe coasta vâgăunii maica a săpat singură niște trepte și se cobora pe ele în pădure, pentru a hrăni un elan, pe care ea cu dragoste îl numea „Гость” („Oaspete” – rus.). Toate acestea erau pentru ea o mare mângâiere. Cu dragoste ea hrănea și multe pisici, care trăiau la ea, precum și păsări și câini vagabonzi, fiindu-i din inimă milă de orice creație a lui Dumnezeu.

Fericita-maică mânca o singură dată în zi și foarte puțin. În zilele de miercuri și vineri, precum și în prima și în ultima săptămână a Postului Mare – ea nu mânca și nu bea nimic.

Maica primea vizitatori până la apusul soarelui, după aceea închidea ușa chiliei sale și aproape că niciodată n-o deschidea până dimineața. Ea era foarte obosită de vizitatori, mai ales în ultimii ani de viață. Neputințele și suferințele omenești a adus-o până la epuizare și ea deseori suspina:

– Cât e de greu...

Cu toate acestea, totuși când ascultătoarea sa de chilie, Maria Skidan, începea să-i supună cu precauție că ar putea să nu-i primească pe toți, maica, păstrând puțină tăcere, îi răspundea:

– Marusea, tu nu știi cât e de rău fără oameni! Cu oamenii este greu, dar cât e de greu fără oameni! E greu, e greu, e greu... La mine vin diferiți oameni, iar tu ia seama cum eu îi primesc. Așa să faci și tu...

Și, într-adevăr, de multe ori la maica veneau niște oameni atât de decăzuți, încât fiii ei duhovnicești se rușinau să se așeze cu ei la aceeași masă. Iar fericita maică – nu se rușina și purta grijă de ei, arătând tuturor exemplu de dragoste jertfitoare de sine. În ciuda oboselei, maica niciodată nu lăsa pravila de rugăciune, chiar și când era bolnavă.

Noaptea maica aproape că nu se odihnea: se ruga așezându-se pe marginea patului, care era ocupat de o mulțime de saci mici, pentru a o împiedica să doarmă. Toată viața trupul ostenit al maicii n-a știut ce înseamnă odihnă și relaxare; doar la sfârșitul vieții, în perioadele grele de boală, ea stătea culcată pe niște scânduri pentru a se odihni. Iar la ora 3:00 dimineața pentru ea începea o nouă zi de muncă.

Dar de la alții maica Alipia nu cerea asemenea nevoițe stricte. La ea deseori cineva înnopta și oaspeților săi ea cu dragoste le aranja patul să doarmă, iar a doua zi dimineața îi binecuvânta la drum. De regulă vizitatorii plecau voioase și... sănătoase, deși atunci puteau nici să nu observe aceasta.

În afară de aceasta, în chilia maicii, ca și oarecând în chilia Cuviosului Alexei de la Goloseevo, fiii duhovnicești și vizitatorii erau întâmpinați cu generozitate și bunăvoință, fiind întotdeauna așezați la masă. Maica întotdeauna știa câți oameni și cu ce nevoi trebuie să vină, și pentru toți pregătea masa. De obicei totul fierbea în cratițe nu prea mari, iar oaspeților turna în farfurii mari și întotdeauna era de ajuns pentru toți.

Dacă maica știa, că în această zi la ea vor veni 30 de oameni, ea binecuvânta să se fiarbă terciul ei „de firmă” pentru 30 de persoane. Într-o cratiță de trei litri cineva din ajutoarele ei turna trei litri de lapte. Apoi, în această cratiță plină până la refuz, se turna un kilogram de orez, zahăr, un kilogram de unt și se băteau 30 de ouă. Nu curgea nimic pe jos și terciul se primea foarte gustos, care mai apoi era turnat în farfurii mari. Maica Alipia binecuvânta pe fiecare să mănânce câte o porție întreagă. Mulți în timpul acestei mese se vindecau de diferite boli.

Pe lângă aceasta maica vindeca pe cei bolnavi cu un unguent pregătit cu mâinile ei. Puterea vindecătoare a acestui unguent consta în rugăciunile maicii. S-au păstrat o mulțime de dovezi și mărturii despre vindecarea cu acest unguent a celor mai grave boli.

Astfel, la soția unui preot medicii au descoperit cancer la sân. Soțul ei îi cerea să meargă imediat la operație. Femeia a cerut pentru aceasta binecuvântarea fericitei Alipia, dar maica n-a binecuvântat. Ea a uns pieptul bolnav al femeii cu unguentul său și, aplicând un pansament cald, i-a interzis să-l scoată timp de trei zile. Soția preotului cu greu a suportat aceste zile, atât de mare era durerea, dar n-a încălcat binecuvântarea.

După trei zile pe piept se formase o rană purulentă, pe care maica Alipia a binecuvântat să fie deschisă la spital. Nici un fel de tumoare malignă la femeie deja nu mai era.

Primind și ospătând în același timp mai mulți oameni, maica știa să spună fiecăruia un cuvânt de folos și acest cuvânt era înțeles numai de omul, căruia îi era adresat. Deseori cuvintele maicii nu erau înțelese imediat, dar după un timp, deoarece ea uneori vorbea despre viitor ca despre trecut.

Monahia Alipia își manifesta darul său de a vedea cu duhul foarte delicat, pentru a nu-l tulbura pe om. Deși ea putea fi și strictă, chiar și severă, dar severitatea ei era întotdeauna însoțită de dragostea și grija pentru mântuirea sufletelor oamenilor.

Odată la maica au venit trei tineri. Privind cu atenție pe fiecare în parte, ea le-a spus ce vor face aceștia în viață. Unul dintre ei avea o atitudine foarte critică față de maica Alipia și chiar nici nu dorise să meargă la ea, zicând:

– Ce știe această babă?

Și iată că maica, privindu-l cu atenție, i-a zis cu asprime:

– E mare și strașnic păcat – să te măriți; în iad se va duce sufletul, dacă nu se va pocăi.

Tânărul s-a schimbat la față, și atunci când însoțitorii săi erau gata să plece, el s-a reținut la maica. A ieșit de la ea tăcut și îngândurat, iar peste o lună a murit subit de ciroză la ficat. Maica l-a muștrat în ascuns de păcatul sodomiei și l-a chemat la pocăință, dar dacă s-a pocăit el sau nu – nu se știe.

Dacă maica vedea în om tendința și dorința de a se pocăi și a se corecta, ea era foarte milostivă chiar și cu cei mai împietriți păcătoși. Într-o zi venise la ea o femeie tânără și frumoasă, care permanent își înșela soțul. Patima desfrâului puse așa o stăpânire asupra ei, încât ea singură nu se mai putea opri, iar să se pocăiască înaintea preotului îi era rușine.

Maica Alipia a primit-o cu o deosebită blândețe și duioșie, a așezat-o alături de ea și a început să-i vorbească cu încântare:

– Cât ești de frumos! Ce rochie frumoasă ai! În tinerețe și eu am fost frumos! Așa am fost!..

Și a început să-i povestească cu încredere despre păcatele sale inexistente, atribuindu-și sieși păcatele acestei femei, așa cum a făcut în timpul său fericitul Paisie din Kiev. Femeia, la rândul ei, ascultând-o pe maica, a recunoscut că în viața ei a făcut aceleași fapte și s-a întâmplat același lucru. Ea s-a umilit cu sufletul, a izbucnit în lacrimi și s-a pocăit. De la maica Alipia ea a ieșit cu totul alt om. Ulterior, această femeie, împreună cu soțul și cu fica ei, au primit călugăria.

Fiind înzestrată de la Dumnezeu cu darul prorociei și al vederii cu duhul, maica Alipia citea în sufletul omului ca într-o carte deschisă. Ei îi era descoperit, ce se întâmplă sau se va întâmpla cu omul și ea putea să preîntâmpine primejdiile, să-l ajute pe om să evite anumite probleme, neînțelegeri și ispite sau să-l apere de necazurile ce veneau asupra lui.

Astfel, într-o noapte maica s-a rugat pentru mântuirea unei fete, care căzuse în mâinile unui sadist într-un oraș necunoscut. Nefericita fată trebuia să moară de o moarte chinuitoare, dar maica Alipia s-a rugat ca Domnul să păstreze fetei viața și a cerut de la ucigaș să elibereze jertfa. Martor al acestei lupte pentru sufletul și viața omului a devenit una din fiicele duhovnicești ale maicii. Dar abia mai târziu ea a aflat, pentru cine se ruga maica atât de stăruitor la Domnul.

Biruința duhovnicească a maicii n-a trecut nici pentru ea fără consecințe. Diavolul s-a răzbunat, lovind cu o boală neclară mâna nevoitoarei.

Mâna s-a umflat și durerea era atât de mare, încât maica, care era neobișnuit de răbdătoare, gemea.

În general pentru maica Alipia nici o faptă bună sau binefacere duhovnicească nu trecea fără urmări. Oamenii primeau alinare, vindecare, ajutor și bucurie, iar maica – suferință și boală. Prin smerenia sa și cu harul lui Hristos maica Alipia avea putere asupra diavolului și a slugilor lui; ea izgonea demonii din om și le interzicea să mai intre în ei. Dar cel viclean n-a încetat să se răzbune pe ea până în ultimele ei zile de viață. El se arăta maicii uneori prin oameni, iar uneori apărea chiar el însuși în tot chipul său respingător.

Chiar și în chilia îndepărtată de la Goloseevo maica Alipia n-a mai avut liniște din cauza urmării din partea autorităților. Din timp în timp venea milițianul de sector și-i cerea insistent să prezinte documentele și să părăsească căsuța. Dar, după ce se ruga în sine, maica îi răspundea că Stăpânul cel mai mare nu-i permite să plece. Și prin mila lui Dumnezeu, milițianul o lăsa în pace, dar numai pe un timp.

Adesea veneau echipe de la serviciul medical de urgență și încercau s-o evacueze sau la spitalul de psihiatrie, sau la un azil de bătrâni. Dar prin mila lui Dumnezeu ei plecau singuri. Odată maica, rugându-se la Dumnezeu, i-a descoperit unei femei-medic boala ei ascunsă și aceasta, rămânând uimită, a lăsat-o în pace.

Se mai întâmpla ca chilia maicii să fie atacată de huligani, care spărgeau ușa în speranța că vor găsi bani sau lucruri de preț, și atunci maica se ruga cu mâinile ridicate la cer toată noaptea până când „oaspeții nepoștiți” plecau. Uneori, însă, aceștia pândeau pe fiii ei duhovnicești sau pe vizitatorii săi, de aceea maica nu permitea ca cineva să plece de la ea fără binecuvântarea ei, și astfel prin rugăciunile ei, toți rămâneau nevătămați.

Într-o zi, la comanda cuiva, a fost adus un tractor cu câțiva muncitori pentru a demola chilia maicii. Casa era mică și pentru a o distruge nu era nevoie de prea mari eforturi. Când totul era deja pregătit pentru demolare, bătrâna maică s-a așezat în partea din față a tractorului, a ridicat mâinile spre cer și lacrimi mari au început a se scurge pe obrajii săi scofâlciți. Strigătul de rugăciune din inima ei a fost auzit: muncitorii au rămas uluiți și buimăciți și au plecat, refuzând să distrugă casa maicii.

Când diavolul nu reușea să-i facă vreun rău prin oameni, el însuși se arăta: speriiind-o, bătând și spărgând ușile. Într-o zi, una din vizitatoarele

maicii, pregătind mâncarea în curte, a auzit tropotul unei mari herghelii de cai, care veneau spre chilie. Făcând semnul crucii asupra mâncării, femeia a fugit în casă și s-a înmuiat, citind *Psalmul 90* „*Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt...*”. După un timp totul s-a liniștit. S-a dovedit că n-au fost nici un fel de cai. Maica a laudat-o pe această femeie pentru că nu s-a speriat.

Pentru încercarea maicii în credință, Domnul îngăduia diavolului s-o atace fizic: o ridica în aer, o arunca la pământ, o lovea cu capul de pietre. Martori ai luptei maicii Alipia cu diavolul au fost ascultătoarea sa de chilie împreună cu nepoata ei. Fiind îngrijorate de absența îndelungată a maicii, ele au alergat spre văgăună. Vederii duhovnicești a copilei i-a fost descoperit că cineva înfricoșător și negru la chip încearcă s-o ucidă pe maica Alipia, iar ascultătoarea de chilie a văzut-o doar pe maica, care se lupta cu cineva nevăzut.

Cunoscând din experiența sa greutatea luptei cu duhurile răutății, maica întotdeauna preîntâmpina și sfătuia pe toți să se ferească de nevoița și nebunia întru Hristos fără de Hristos, adică cu de la sine putere sau fără binecuvântare. De exemplu, ea nu binecuvânta de a merge pentru nevoiță în munții Caucazului, spulberând astfel visele înflăcărare ale tinerilor prin cuvinte simple:

– Nu. Nu-i aceea. Aceste nevoițe nu sunt pentru timpul nostru.

Sau:

– Fără soție te vei pierde..., vei pieri.

Iar unui tânăr, care visa la nevoița nebuniei întru Hristos, maica i-a zis cu asprime și agitată:

– Să nu îndrăznești, te vor omori.

Tânărul nu a ascultat și în curând a murit.

Maica retrăia profund neascultarea fiilor săi duhovnicești și a vizitatorilor. Ea se străduia să-i oprească de la neascultare și prin interziceri, și prin rugăminți. Dar când ei rămâneau totuși neînduplecați și ceea ce le spunea ea nu acționa asupra lor, maica suferea împreună cu ei, poate chiar mai mult decât ei, știind ce urmări aduce după sine neascultarea. Dacă cineva venea la ea pentru a cere binecuvântare la călugărie, maica încerca mai întâi de toate ascultarea acestuia.

Astfel maica i-a cerut unui tânăr să dea jos de pe rafturi toate băncile, prefăcându-se că o caută pe cea de care avea nevoie, iar după aceasta i-a zis

să le aranjeze la loc în ordinea pe care i-o va indica ea. Dar tânărul a făcut tot în felul său, „mai rațional”, după cum i se păruse lui. Maica, fără să se uite la munca lui, a spus:

– Vrea să fie călugăr, dar face totul după placul său...

Față de monahi maica avea o atitudine foarte binevoitoare, îi iubea foarte mult și zicea cu blândețe despre ei, că sunt „Rudele mele dintotdeauna” sau „El – e din satul nostru”. În perioada sovietică să fii călugăr nu era ușor. În anii 1960 în Kiev au fost închise toate mănăstirile de bărbați, rămânând deschise numai două mănăstiri de femei: *Pokrovsk* și *Florovsk*. Dar și viețuitoarele lor nu avea liniște. Autoritățile cereau să aibă viză de reședință în Kiev, iar pentru cineva din alt oraș era aproape imposibil să se înregistreze în Kiev. Nu întotdeauna reușeau să se înregistreze chiar și în regiunea Kievului. Adesea în mănăstiri erau organizate raiduri de răfuială și percheziții, viețuitoarele erau înjosite, insultate; se încerca prin toate mijloacele ca să fie scoase din mănăstiri – mai ales cele tinere.

O monahie, epuizată de faptul că nicidecum nu putea să obțină viza de reședință, a venit cu durerea ei la maica Alipia. Fericita a întâmpinat-o cu cuvintele:

– Cât veți mai chinui fata cu înregistrarea? Încetați de a vă mai bate joc!

Maica a binecuvântat-o, și acesta în curând a primit viza de reședință în orașul Irpeni.

În perioada sovietică, în anii de prigoană a credincioșilor, maica Alipia i-a ajutat nu numai pe slujitorii Bisericii și pe monahi, deși față de ei se atârna cu o deosebită atenție și dragoste, dar și pe fiii săi duhovnicești i-a învățat să respecte preoții și niciodată să nu-i judece, să nu-i vorbească nici de bine, nici de rău. Prin rugăciunile sale maica a sprijinit pe mulți mireni credincioși să stea neclintiți în credință și să nu cedeze, să nu se lepede de Sfânta Biserică.

O tânără a fost pusă în fața unei alegeri: sau renunță de la credință și intră în komsomol, sau este exmatriculată din Universitate și trasă la răspundere penală. Fata a cerut sfatul maicii Alipia. Maica i-a răspuns că „Gramatele Împărătești” pot fi purtate și fără komsomol. După ce maica s-a rugat la Dumnezeu, de studenta credincioasă pur și simplu au uitat.

O altă fată era persecutată pentru că scria poezii cu conținut religios. Prin rugăciunile maicii ea s-a îmbolnăvit, iar mai apoi de ea de asemenea au uitat.

Monahiei Alipia se adresau cu diferite probleme dificile și cu boli grave nu numai credincioșii, ci și ateștii, și comuniștii. Maica îi ajuta și pe ei cu toată dăruirea de sine și prin rugăciunile și dragostea ei mulți oameni se întorceau la Hristos. Numai Unul Dumnezeu știe câți oameni a salvat maica din necazuri și disperare, pe câți i-a făcut sănătoși, câte familii a păstrat de a nu fi destrămate.

În anii Războiului din Afganistan acei recruți care cereau sfintele rugăciuni ale maicii Alipia, scăpau de recrutarea în Afganistan și, deci, de la moartea sigură.

Maicii Alipia i-a fost descoperit că la 26 aprilie 1986 se va întâmpla avaria de la Cernobâl. Și maica cu mult înainte de tragedie a preîntâmpinat oamenii, că va arde pământul, că vor arde subsolurile, că vor „otrăvi” pământul și apa.

– Stingeți focul! – striga maica. – Nu dați drumul la gaz! Doamne! Ce va fi în Săptămâna Patimilor!

Da nimeni n-o înțelegea. Mai bine de o jumătate de an maica s-a aflat în post și rugăciune pentru mântuirea pământului și a oamenilor de groaznică catastrofă. Cu o zi înainte de accident, maica mergea pe stradă și striga:

– Doamne! Fie-ți milă de prunci, îndură-Te de popor!

Domnul a descoperit maicii sensul tragediei de la Cernobâl, dar ea n-a putut opri mânia lui Dumnezeu asupra oamenilor care L-au mâniat cu păcatele și fărădelegile lor.

Și atunci când s-a produs accidentul și a început panica, mai ales în Kiev, în orașele și satele din regiunea de 30 de kilometri apropiere de acea zonă, maica Alipia n-a binecuvântat pe nimeni să părăsească casele și să fugă. Ea, ca o mamă iubitoare, chema pe toți să se liniștească, să se întoarcă la Dumnezeu și să nădăjduiască în mila și ajutorul Lui. Maica chema pe toți să se roage la Domnul Iisus Hristos Cel Răstignit și să-și amintească de puterea Crucii Lui, prin care a biruit moartea. Ea a binecuvântat ca oamenii să însemneze locuințele lor cu semnul Sfintei Cruci și să continue să trăiască în ele, să însemneze și alimentele cu semnul Crucii și să mănânce fără teamă.

– Dar cum să bei lapte radioactiv? – o întrebau cu frică.

– Da tu însemnează-l cu semnul Crucii, – răspundea maica, – și nu va fi nici un fel de radiație.

În acele zile teribile maica pe mulți i-a susținut duhovnicește, nelăsându-i să cadă în panică și disperare și i-a întors la Dumnezeu.

Maica Alipia și-a preîntâmpinat fiii săi duhovnicești și despre o altă durere, „Cernobâl-ul duhovnicesc”: despre viitoarea schismă „a lui Filaret” („*Филаретовский раскол*”) în Ucraina. Ea încerca să-i convingă pe vizitatorii săi că trebuie să aparțină numai Bisericii Ortodoxe canonice. Dar pe atunci puțini credeau că se va produce o ȳarecare schismă și mulți se tulburau și se revoltau când în biserica de la Demievka ea îl întâmpina și îl petrecea pe fostul mitropolit Filaret (M. A. Denisenko) cu cuvintele „Schismaticul, schismaticul!” („*Раскольник, раскольник!*”).

Orice durere și orice suferință omenească întotdeauna a trezit în sufletul maicii Alipia o mare compătimire și milă. Dorința ei de a ajuta pe toți se exprima nu numai în rugăciuni fierbinți, dar și prin postul suplimentar, pe care maica se obliga să-l respecte, supunându-și astfel trupul său multipătimitor unor noi lipsuri. De exemplu, pe timp de secetă, ea nu numai că nu mânca nimic, dar nici apă nu bea, chiar și pe cea mai chinuitoare arșiță.

Odată, cerând de la Dumnezeu ploaie, maica n-a mâncat și nici n-a băut nimic timp de două săptămâni. Și atunci când a început să plouă puternic, maica Alipia cu mare bucurie se plimba în jurul casei, ridicând mâinile la cer și stropindu-se cu ploaia.

– Slavă Domnului! Ploaie! – a exclamat ea cu voce tare.

– Slavă Domnului! Ploaie! Roadă! Roadă! Roadă!

Maica Alipia își sporea postul și atunci când fiii ei duhovnicești prin neascultarea lor mâniau pe Dumnezeu.

Cu câteva luni înainte de moarte maica Alipia a întrebat-o pe ascultătoarea sa de chilie Maria, în ce zi a săptămânii va fi data de 30 octombrie. Când a aflat că e duminică, n-a spus nimic și a clătinat din cap. Aceeași întrebare a pus-o și unei monahii. Iar unei vizitatoare, maica i-a dat timp de un an un calendar bisericesc, binecuvântând-o să numere zilele lunilor. Când femeia a ajuns la data de 30 octombrie, maica a oprit-o și a încercuit această dată.

Cu două săptămâni înainte de moarte maica Alipia a spus:

– Încălziți apă, spălați-mă, eu plec din viața pământească!

Fiii duhovnicești au început să plângă, iar ascultătoarea de chilie, necătând la necaz și lacrimi, a îndeplinit binecuvântarea maicii. Fiind slăbită, maica s-a culcat și uitându-se la icoană, a spus cu greu:

– Nu-u-u! A mai lăsat puțin, – și a arătat cu degetul, – iată atâ-â-ât vei mai trăi!

Cu o săptămână înainte de moarte în chilia maicii s-au adunat din nou fiii ei duhovnicești. Maica s-a închinat până la pământ în fața fiecăruia și a zis:

– Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

După aceea, s-a rugat la Dumnezeu:

– Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

Și s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci.

– Nu plânge! – a zis maica devotatei sale ascultătoare de chilie. – Vei veni la mine la mormânt, și-mi vei povesti totul, că unei ființe vii, iar Domnul te va auzi și te va ajuta!

Iar altă dată maica Alipia a zis:

Eu rămân aici cu voi. Duceți-vă și înconjurați acest loc (adică căsuța din Goloseevo – *n. n.*) și eu vă voi auzi, și dacă voi afla îndrăzneală la Dumnezeu, atunci voi mijloci pentru voi înaintea Lui.

Și a mai zis maica:

– Eu voi muri când va cădea prima zăpadă și vor fi înghețuri.

În seara sâmbetei de 16 / 29 octombrie, maica s-a simțit foarte rău. Ea i-a dat ascultătoarei sale de chilie bani, zicându-i:

– Du-te acum în biserică, pune lumânări, dar nu la aprinde, să fie pentru a doua zi dimineața...

Apoi a binecuvântat-o să ia cu sine daruri pentru panihidă și dimineața imediat să le ducă la biserică, iar după slujbă să fugă repede la ea în chilie, ca s-o găsească în viață.

În ziua următoare, pe data de 17 / 30 octombrie 1988, a căzut prima zăpadă și a lovit primul îngheț. După slujbă în chilia maicii au venit mulți oameni: toți se grăbeau să-și ia rămas bun, să-i ceară iertare și ultima binecuvântare. Fiii duhovnicești plângeau, se rugau. Când a venit clipa despărțirii, maica Alipia s-a ridicat puțin și, privind serios și pătrunzător la fiii săi duhovnicești, i-a însemnat de trei ori cu semnul Sfintei Cruci. Înțelegând cât de greu le va fi lor să vadă moartea maicii duhovnicești, i-a binecuvântat pe toți, cu excepția unei femei, să meargă la Sihăstria *Kitaevo* și să se roage pentru ea la mormintele Cuvioasei Dositeia și Fericitului Teofil...

Și când fiii duhovnicești se rugau pentru ea în *Kitaevo*, maica Alipia, fiind deja pe patul de moarte, s-a rugat cu umilință Domnului ca El să nu-i lase pe fiii ei rămași orfani...

...Pe patul de moarte maica stătea luminată, exact ca adormită. Fața ei era liniștită și plină de bunătate. Monahiile de la mănăstirea *Florovsk* au pregătit-o pentru înmormântare, iar prima panihidă pentru sufletul adormitei monahiei Alipia a fost săvârșită de ieromonahul Roman (Matiușin).

La înmormântare, care a avut loc pe 1 noiembrie în biserica *Înălțării Domnului* din mănăstirea *Florovsk*, s-au adunat foarte mulți oameni. Sicriul maicii Alipia era acoperit cu flori. Fiii ei duhovnicești, prezenți la slujba de înmormântare, nu mai simțeau o durere atât de mare, care i-a străpuns în ziua când au aflat despre moartea maicii. Durerea parcă s-a pierdut și s-a dizolvat într-o bucurie liniștită, plină de nădejde. Toți au simțit că aceasta a fost – o sărbătoare, un triumf al credinței, că aceasta nu este moartea, ci biruința asupra ei.

În chip minunat s-a hotărât problema cu înmormântarea maicii în cimitirul *Lesnoie*, pe terenul mănăstirii *Florovsk*, deși la început părea că este de neconceput de a îngropa în cimitirul orașenesc o monahie, care n-a avut nici pașaport și nici viză de reședință...

Enoriașii bisericii de la *Demievka*, care au știut-o pe maica Alipia în timpul vieții sale, își amintesc câte panihizi a adus ea, cât a pomenit, câte lumânări a aprins pentru cei vii și cei adormiți. Toată milostenia pe care o primea, maica o cheltuia pe produse pentru panihidă și pe lumânări, și întotdeauna aprindea de cele scumpe. Și iată după moartea maicii, la mormântul ei modest din cimitirul *Lesnoie* curgeau râuri de oameni, și care au știut-o fiind în viață, și cei care n-au știut-o. Aici permanent se săvârșeau panihizi, întotdeauna licărea candeluța și ardeau lumânări, aici permanent erau flori vii.

Și dacă în timpul vieții sale maica Alipia a ajutat mii de oameni, atunci după moartea sa – toate cazurile ajutorului ei haric nici nu pot fi numărate. La ea aleargă și cei bolnavi de boli incurabile, și cei rămași orfani, și șomerii, și cei ce au fost clevețiți și condamnați pe nedrept, și cei deznădăjduiți de mântuire, și cei săraci și cei ce suferă – și nimeni nu rămâne neajutorat.

În ziua pomenirii maicii Alipia la mormântul ei se formează rânduri mari de închinători. Ei îi scriu scrisori-bilețele, ca și Fericitei Xenia de la Sankt-Peterburg, cu cele mai tainice rugăminti...

Cu fiecare an, poporul cinstește tot mai mult și mai mult și locul de nevoiță al fericitei Alipia, acolo unde a fost căsuța ei, lângă Sihăstria „*Acoperământului Maicii Domnului*” *Goloseevo*. Cu binecuvântarea Întâi-stătătorului Bisericii Ortodoxe Ucrainene, Prea Fericitului Vladimir, Mitropolitul Kievului și al Întregii Ucraine, pe locul chiliei distruse a maicii Alipia, Săhăstria *Goloseevo* a construit un paraclis în cinstea *Sf. Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni*.

Din mila lui Dumnezeu, Prea Fericitul Vladimir a binecuvântat ca și osemintele monahiei Alipia (Avdeiev) să fie mutate în Sihăstria *Goloseevo*, unde maica a trăit și s-a nevoit în ultimii ani de viață.

Sfintele moaște ale monahiei Alipia au fost aflate în dimineața zilei de 5 / 18 mai 2006. La acest sfânt eveniment au participat părintele stareț al Sihăstriei *Goloseevo* – arhimandritul Isaachie (Andronic), părinții, frații și enoriașii mănăstirii, fiii duhovnicești și închinătorii maicii, precum și reprezentanții administrației cimitirului *Lesnoie*, cei ai poliției din Kiev și ai stației epidemiologice.

Înainte de a deschide mormântul arhimandritul Isaachie a săvârșit o litie pentru sufletul monahiei Alipia. Părinți și frații au scos atent crucea, au dezgropat florile de pe mormânt și cântând cântările pascale și cele pentru pomenirea celor adormiți au început săpăturile. Ele au durat puțin timp – aproximativ o oră și s-au petrecut foarte liniștit și pașnic. Nu a fost, probabil, în acel moment vreun om, care n-ar fi simțit în inima sa această deosebită pace lăuntrică – pacea „*care covârșește orice minte*”.

Când s-a ajuns la sicriu, toți cei prezenți s-au adunat în jurul mormântului. Sicriul era parțial putred. Sfintele moaște ale maicii Alipia au fost găsite în haine monahale. S-au păstrat bine iconițele de lemn, așezate în sicriu și metaniile călugărești, care erau tot de lemn. Toate acestea, împreună cu moaștele au fost mutate cu grijă într-un sicriu nou și puse în microbuzul mănăstirii. Fiind însoțite de poliție și de o impunătoare escortă de mașini – moaștele nevoitoarei de la *Goloseevo* se întorceau acasă – în mănăstirea renăscută, în ruinele căreia maica Alipia a trăit ultimii nouă ani din viața sa. Sfintele moaște au trecut dimineața pe bulevardele și străzile orașului, pe lângă biserica de la *Demievka*, pe care maica o iubea atât de mult...

La porțile mănăstirii părintele stareț împreună cu frații și enoriașii au întâmpinat cinstitele moaște ale fericitei Alipia. Cântând „*Sfinte Dumnezeule...*” părinții le-au adus în biserică în cinstea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, numită „*Izvor de Viață Purtător*” („*Живоносный Источник*”). Arhimandritul Isaachie i-a felicitat de pe amvonul bisericii pe toți cu întoarcerea maicii Alipia acasă, după care a început prima panihidă săvârșită de un sobor de preoți înaintea moaștelor aflate.

În prezent moaștele monahiei Alipia se află într-un mormânt de marmură în cripta bisericii în cinstea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, numită „*Izvor de Viață Purtător*” („*Живоносный Источник*”), unde în fiecare zi se săvârșesc panihizi și litii pentru odihna fericitei și pururea pomenitei monahiei Alipia.

* * *